

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Benešové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci žalobce: P ■ R ■ nar. ■ bytem ■ zastoupený JUDr. Martinem Soukupem Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Římská 31a, proti žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16/424, o náhradu škody a nemajetkové újmy ve výši 350 672 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 11. 2016, č. j. 28 C 73/2016-73,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve vyhovujícím výroku II. **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku úrok z prodlení ve výši 8,05 % od 3. 4. 2016 do 1. 6. 2016 z částky 70 996,50 Kč, dále se **m ě n í** tak, že ohledně úroku z prodlení od 5. 4. 2015 do 2. 4. 2016 se žaloba **z a m í t á**.
- II. mítavém výroku III. se rozsudek soudu prvního stupně **m ě n í** tak, že se žaloba co do částky ve výši 279 705,50 Kč s úrokem z prodlení ve výši ve výši 8,05 % od 5. 4. 2015 do 2. 4. 2015 z částky 350 672 Kč a od 3. 4. 2016 do 1. 6. 2016 z částky 279 705,50 Kč **z a m í t á**.

III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do patnácti dnů od právní moci rozsudku náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 7 419,10 Kč k rukám advokáta JUDr. Martina Soukupa, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení co do částky ve výši 70 966,50 Kč (výrok I.). Současně uložil žalované, aby žalobci zaplatila úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně od 5. 4. 2015 do 1. 6. 2016 z částky 70 966,50 Kč (výrok II.). Dále, zamítl žalobu co do částky 279 705,50 Kč s příslušenstvím (výrok III.). Uložil také žalované, aby žalobci zaplatila náklady řízení ve výši 10 158,19 Kč (výrok IV.).

Žalobce se žalobou proti žalované podle zákona č. 82/1998 Sb. domáhal přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 250 000 Kč v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním proti jeho osobě a náhrady škody ve výši 100 672 Kč za poskytnuté právní služby v trestním řízení.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že dospěla k závěru, že ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 7 a § 8 zákona č. 82/1998 Sb., a proto se žalobci omluvila za nezákonně vedené trestní stíhání, avšak bez poskytnutí zadostiučinění ve formě peněžní, přičemž mu poskytla odškodnění ve výši 70 966 Kč za náklady obhajoby.

Po provedeném dokazování vycházel soud prvního stupně z tohoto skutkové stavu:

Usnesením Policie ČR ze dne 13. 2. 2014 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 4 tr. zák. ve formě účastenství dle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zák. Žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 5. 3. 2014, sp. zn. [REDAKCE] který nabyl právní moci dne 4. 4. 2015, zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu.

Žalobce si v souvislosti s trestním stíháním zvolil právního zástupce JUDr. Martina Soukupa, Ph.D., který v řízení vykonal celkem třicet dva úkony právní služby, a kterému za poskytnuté služby žalobce uhradil celkem částku 100 672 Kč.

Trestní stíhání u žalobce vyvolalo stav nejistoty a stres, v důsledku trestního stíhání zhubl. Žalobce žádné psychické, kromě obav, či zdravotní problémy neměl a lékaře nevyhledal. Žalobce v důsledku trestního stíhání do práce přestal docházet pouze krátkodobě, posléze pracoval z domova, avšak takto činil i před trestním stíháním a tento model práce má zachován i nyní. V této souvislosti soud prvního stupně vycházel z výpovědi svědkyně O [REDAKCE] G [REDAKCE] žalobcovy matky.

Žalobce je podnikatelem, vlastní několik firem, kdy stěžejními firmami pro jeho podnikání je firma ALTEA EUROPE s.r.o., Unimatic EUROPE s.r.o. a ALTEA real estate s.r.o. Klienti těchto společností, se o vedeném trestním stíhání žalobce nedozvěděli a neukončili v důsledku tohoto trestního stíhání se společnostmi žalobce obchodní kontakt. Také v rozhodném období nedošlo k poklesu příjmu u těchto společností.

Pro vedené trestní stíhání proti žalobcově osobě přestali rodiče jeho přítelkyně komunikovat s celou jejich rodinou, a to včetně nezletilých dětí. Na vedené trestní stíhání proti žalobci reagovali spíše lidé z okolí jeho matky, která žije ve [REDAKCE] a vykonává zde funkci ředitelky zvláštní školy, když jedenkrát zažila negativní reakci ze strany spoluobčanů. K rozkolu v žalobcově rodině v důsledku jeho trestního stíhání jinak nedošlo.

[REDAKCE] onemocnění jeho přítelkyně nebylo lze dávat do souvislosti s trestním stíháním, neboť tato skutečnost nebyla ničím podložena a zůstala tak pouze v rámci tvrzení. Žalobce

dále nezaznamenal negativní dopady ani v jiných osobnostních sférách, např. v přátelských vztazích, vztazích s okolím, oblastí zdraví apod.

Žalobce se se svým nárokem na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění a náhradu škody v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání obrátil na žalovanou, která konstatovala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, respektive porušení práva a za nezákonně vedené trestní stíhání se žalobci omluvila, avšak k finančnímu odškodnění nepřistoupila, přičemž mu poskytla pouze na náhradě škody částku 70 966,50 Kč, která byla žalobci připsána na účet dne 2. 6. 2016.

Tvrzení žalobce, že trestní stíhání bylo proti jeho osobě v podstatě zahájeno jakožto „pomsta komisaře F. [redacted]“ se neprokázalo. Podle soudu prvního stupně v tomto směru jedinou osobou, které bylo možné případně dávat k tíži zahájení jeho trestního stíhání, byla osoba poškozeného.

S odkazem na ust. § 1 odst. 1, § 5 písm. a), b), § 7, § 8 odst. 1, § 26, § 31 odst. 1, 2 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. soud prvního stupně dospěl, že v daném případě byl dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí. Přitom vzal v úvahu, že žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 206 odst. 1, 4 tr. zák. ve formě spoluúčastenství podle § 24 odst. 1, písm. a) tr. zák., za který bylo možno v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit trest odnětí svobody v trvání od 2 do 8 let nepodmíněně. V této souvislosti soud prvního stupně přihlédl k tomu, že u žalobce jakožto bezúhonné osoby, jejíž předešlé trestní stíhání a s tím spojený uložený peněžitý trest, bylo zahlazeno, nebylo reálné, aby byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a že spíše musel očekávat trest podmíněný při spodní hranici trestní sazby. Soud prvního stupně tak dovodil, že intenzita nemajetkové újmy byla výrazně snížena.

Současně soud prvního stupně vzal v úvahu, že povaha trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného a že trestní stíhání trvalo krátkou dobu, a to jeden rok a dva měsíce, čímž se jednalo o dobu zcela přiměřenou. V tomto ohledu soud prvního stupně dovodil, že žalobce byl vystaven nejistotě a tlaku trestního stíhání „jen“ po krátké období.

Podle soudu prvního stupně ani v žalobcově osobnostní sféře nebylo lze zaznamenat výraznějších dopadů a nebylo ani poškozeno jeho dobré jméno v obchodních vztazích. Soud prvního stupně vzal rovněž v úvahu, že trestní stíhání žalobce nebylo žádným způsobem medializováno a žalobce nebyl vystaven negativnímu zájmu a tlaku veřejnosti a okolí, tedy nedošlo k dehonestaci jeho osoby.

Ohledně vzniku nemajetkové újmy soud prvního stupně vycházel z názorů uvedených v rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV US 428/2005 a v rozhodnutích Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 255/2009; ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 428/2011. Při stanovení formy a výše odškodnění vycházel soud prvního stupně z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, a ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 914/2011. Současně s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, a ze dne 27. 6. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, soud prvního stupně zvolil srovnání s případem vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [redacted] v rámci kterého bylo žalobci přiznáno přiměřené zadostiučinění za nezákonně vedené trestní stíhání ve výši 50 000 Kč. V tomto ohledu soud prvního stupně uvedl, že u poškozeného ve věci vedené pod sp. zn. [redacted] došlo k podstatně výraznějším zásahům do osobnostní sféry, a to omezením na osobní svobodě vazbou, délkou trestního stíhání a hrozbou vyšší trestní sazby až 10 let, než u žalobce. Dále soud prvního

stupně vzal s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, v úvahu, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti.

V návaznosti na výše uvedené soud prvního stupně uzavřel, že žalobci se mělo satisfakce za nezákonně vedené trestní stíhání dostat, avšak nikoliv v relutární podobě, nýbrž ve formě morálního odškodnění, k čemuž bylo také žalovanou přistoupeno a co také soud prvního stupně posoudil za dostatečné a plnohodnotné. Soud prvního stupně totiž vycházel z názoru, že zadostiučinění v penězích je poškozeným obvykle přiznáváno zejména v případech, kdy trestní stíhání bylo vedeno pro podezření ze zvláště závažných trestných činů, bylo medializováno, poškozený v důsledku trestního stíhání přišel o práci, společenskou prestiž, bylo zasaženo do rodinného života, případně dalších vztahů s nejbližšími a okolím, nebo byl jiným způsobem dehonestován.

Ohledně náhrady škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu vzal soud prvního stupně za rozhodné, že skutkový stav a právní posouzení věci nebylo mezi účastníky řízení sporné co do úkonů v celkové výši 70 966,50 Kč a že spornými zůstaly jen určité úkony, pokud šlo o jejich účelnost a právní posouzení. V této souvislosti pak soud prvního stupně dospěl k následujícím závěrům:

- stížnost ze dne 16. 2. 2014 proti usnesení o zahájení trestního stíhání nebyla podáním ve věci samé;

- právní porady žalobce se svým právním zástupcem ve dnech 11. 3. 2014, 26. 3. 2014, 11. 6. 2014 a 20. 2. 2015, nebyly účelné a neředitel se tudíž o účelně vynaložené náklady na obhajobu;

- nahlížení do spisu ve dnech 12. 3. 2014 a 12. 6. 2014 nebylo lze hodnotit jako úkon právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.;

- hlavní líčení konaná ve dnech 17. 9. 2014, 15. 10. 2014 a 22. 1. 2015 netrvala déle než dvě hodiny, a proto žalovaná správně v souladu s § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. uhradila žalobci vždy jeden úkon právní služby za každé konané hlavní líčení.

Soud prvního stupně tak uzavřel, že žalovaná v rámci předběžného projednání nároku na náhradu škody v podobě vynaložených nákladů na obhajobu ohodnotila jejich důvodnost správně v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb.

Pokud se týká úroku z prodlení vycházel soud prvního stupně z § 513, § 1968, § 1970 o. z. ve spojení s § 14 odst. 1 a § 15 odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. s tím, že při vyhlášení rozsudku, došlo ke zjevné nesprávnosti, neboť žalobce měl nárok na úrok z prodlení až ode dne 3. 4. 2016, po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty, neboť svůj nárok uplatnil u žalované dne 2. 10. 2015, přičemž konec této byl ohraničen dnem, kdy se plnění žalovaného dostalo do dispoziční sféry žalobce, tedy dne 2. 6. 2016, kdy bylo připsáno na účet.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vzal soud prvního stupně v úvahu, že předmětem žaloby byly v dva samostatné nároky, a proto vycházel při určení náhrady nákladů řízení za náhradu škody z § 146 odst. 2, věta druhá, ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř. a náhradu nákladů řízení poměrně rozdělil, kdy žalobce měl úspěch v 71 % a žalovaná v 29 %, a proto žalobci přiznal 42 % jeho nákladů řízení, které mu vznikly za jeho právní zastoupení, a to ve výši 11 058,19 Kč. Od této částky soud prvního stupně následně odečetl částku 900 Kč za náklady řízení přiznané žalované za řízení ohledně nemajetkové újmy, ve které byla žalovaná plně úspěšná.

Proti zamítavému výroku III. a výroku IV. o nákladech řízení rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal, že již samotné zahájení a vedení

neoprávněného trestního stíhání je značný zásah do lidských práv a svobod jedince, které na jednici zanechá následky, přičemž neoprávněným trestním stíháním proti jeho osobě došlo k zásahu do jeho soukromého i pracovního života. Současně bylo neoprávněným trestním stíháním zasaženo do práv a svobod členů jeho rodiny. V tomto ohledu poukázal na zhoršení zdravotního stavu jeho partnerky a matky jejich nezletilých dětí a psychické problémy jeho samotného s tím, že současně došlo k nevratnému zásahu do jeho rodinných vztahů, kdy došlo ze strany rodičů jeho partnerky k odcizení. Ohledně povahy trestné činnosti namítl, že pro společenské hledisko je zásadní skutečnost, že proti jedinci je vůbec zahájeno trestní stíhání a že pro každého nevinného člověka bez trestní minulosti je poškozující jakékoli spojení s policií, respektive trestním stíháním. Podle žalobce není možné, aby takovým nežádoucím vlivům byl vystaven nevinný člověk a jako zadostiučinění byla ze strany státu vyslovena pouze omluva a konstatování neoprávněnosti takového jednání. Poukázal rovněž na osobní zaujatosti komisaře F. [redacted] vůči jeho osobě a k tomu dodal, že stát by měl nést plnou zodpovědnost za takové protiprávní jednání, kterého se dopustil vůči jeho osobě a že škodu, která mu takovým jednáním vznikla, měl finančně odškodnit. Namítl také, že měl-li soud prvního stupně za to, že jeho tvrzení či návrhy na dokazování nebyla dostatečná či úplná, měl jej vyzvat k doplnění. Nesouhlasil pak ani s výší přiznaných nákladů řízení. Navrhl tedy, aby byl rozsudek v napadeném rozsahu zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odvolání podala také žalovaná, ale jen proti vyhovujícímu výroku II. a výroku o nákladech řízení IV. Žalovaná namítala, že žalobcova žádost jí byla doručena dne 2. 10. 2015, a proto se do prodlení dostala ve smyslu § 15 zákona č. 82/1998 Sb. až ode dne 3. 4. 2016. Ohledně nákladů řízení namítala, že požadovala přiznání pěti režijních paušálů za vyjádření k žalobě, za dvě přípravy na účasti na jednání a za dvě účasti na jednání před soudem prvního stupně. Navrhla proto, aby byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, aby žaloba co do úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 5. 4. 2015 do 2. 4. 2016 z částky 70 966,50 Kč byla zamítnuta a aby bylo znovu rozhodnuto o nákladech řízení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek ve smyslu § 212 a § 212a odst. 1 a 5 ve spojení s § 214 odst. 1 o. s. ř.

Soud I. stupně provedl řádné dokazování, na základě kterého byl správně zjištěn skutkový stav věci, respektive všechny rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci. S ohledem na žalobcovy odvolací námítky je třeba v této souvislosti poukázat na to, že byl usnesením soudu prvního stupně ze dne 20. 7. 2016, č. j. 28 C 73/2016-44a, vyzván k doplnění jeho tvrzení ohledně zásahů trestního stíhání do jeho rodinného pracovního života, jakož i do jeho dalších osobnostních složek a aby označil ke svým tvrzením důkazy, přičemž žalobce tak učinil svým podáním ze dne 2. 8. 2016. Odvolací soud pak na základě obsahu spisu dospěl k závěru, že soud prvního stupně se se všemi žalobcovými tvrzeními řádně vypořádal s tím, že ještě v průběhu jednání dne 17. 10. 2016 žalobce vyzval k označení dalších důkazů k prokázání jeho tvrzení. Podle názoru odvolacího soudu tak nebylo třeba, aby byl žalobce dále soudem prvního stupně vyzván k dalším tvrzením či označení důkazů.

Současně odvolací soud plně souhlasil se všemi závěry soudu prvního stupně, neboť zcela odpovídaly provedenému dokazování. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že v důsledku trestního stíhání nedošlo k výraznému zásahu do žalobcovy osobnostní sféry, ani do jeho dobrého jména v obchodních vztazích, když jeho trestní stíhání nebylo nijak medializováno a že nedošlo k dehonestaci jeho osoby. Přitom k zásadnímu rozkolu v žalobcově rodině v důsledku jeho trestního stíhání nedošlo, přičemž nebyla

prokázána souvislost onkologického onemocnění jeho partnerky s trestním stíháním, stejně jako pomsta komisaře F [REDACTED]

Závěr soudu prvního stupně, že se žalobci mělo dostat satisfakce za nezákonně vedené trestní stíhání pouze ve formě morálního odškodnění, byl tedy správný a zcela v souladu se zákonem č. 82/1998 Sb. Soud prvního stupně také správně posoudil žalobcův nárok na náhradu škody za jeho právní zastoupení v rámci trestního stíhání, se kterým řádně vypořádal, neboť podle obsahu trestního spisu v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. zhodnotil všechny úkony právní služby provedené žalobcovým zástupcem. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně své rozhodnutí náležitě odůvodnil, lze pak pro stručnost v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.

Odvolací soud pouze nesouhlasil s obdobím, za které soud prvního stupně přiznal žalobci úrok z prodlení z částky 70 966,50 Kč, neboť z provedeného dokazování bylo na jisto postaveno, že ve smyslu § 14 odst. 1 a § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. ve spojení s § 513, § 1968 a § 1970 o. z. byla žalovaná v prodlení se zaplacením částky 70 996,50 Kč v období od 3. 4. 2016 do 1. 6. 2016. Námitka žalované tedy byla důvodná, ostatně soud prvního stupně si byl svého pochybení vědom, jak se podává z odůvodnění jeho rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů, kdy rozsudek soudu prvního stupně byl v zásadě ve věci samé správný a došlo jen k nesprávnému rozhodnutí ohledně přiznaného úroku z prodlení, s přihlédnutím k tomu, že nebyly dány podmínky ani pro potvrzení, ani pro zrušení napadeného rozhodnutí, odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích II. a III. změnil tak, že žalobci přiznal jen úrok z prodlení částky 70 996,50 Kč za období od 3. 4. 2016 do 1. 6. 2016 ve výši stanovené podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a co do zbývající části žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto ve smyslu § 224 odst. 1 a 2 ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá a § 142 odst. 2 o. s. ř. ohledně žalobcova nároku na náhradu škody za jeho právní zastoupení v trestním stíhání a podle § 224 odst. 1 a 2 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. ohledně žalobcova nároku na přiznání nemajetkové újmy.

Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně vyšel z poměrného úspěchu žalobce ve věci o náhradu škody, a to ve výši 70 996,50 Kč. Jeho úspěch tedy činil 71 % oproti úspěchu žalované ve výši 21 %, a proto mu vznikl nárok na náhradu nákladů řízení v rozsahu 42 %. Žalobci tak náležela odměna za tyto účelně vynaložené úkony právní služby, u nichž sazba mimosmluvní odměny činila podle § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb. činila 3 940 Kč:

- převzetí a příprava zastoupení na základě plné moci ze dne 1. 10. 2015 (§ 11 odst. 1 písm. / vyhlášky č. 177/1996 Sb.),

- žaloba ze dne 29. 3. 2016 (§ 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.),

- účast na jednáních soudu prvního stupně ve dnech 17. 10. 2016 a 28. 11. 2016 (11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.);

celkem tedy 15 760 Kč.

Dále náležela právnímu zástupci žalobce paušální náhrada hotových výdajů ke každému úkonu právní služby po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., za sedm úkonů tak celkem 1 200 Kč.

Celkové žalobcovy náklady řízení činily 16 960 Kč, respektive po připočtení 21% sazby daně z přidané hodnoty ve výši 3 561,60 Kč pak činily 25 521,60 Kč, z čehož 42 % činí 8 619,10 Kč.

Žalovaná měla plný úspěch v části řízení ohledně náhrady nemajetkové újmy, přičemž jí ve smyslu § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 1 odst. 1, 2, 3 písm. a), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb.

a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. vznikly účelně vynaložené náklady řízení za písemné vyjádření k žalobě ze dne 30. 5. 2016 k žalobě, za účasti na jednáních soudu prvního stupně ve dnech 17. 10. 2016 a 28. 11. 2016 a za podané odvolání dne 4. 1. 2017, tedy v celkové výši 1 200 Kč.

Po odečtení nákladů žalované v celkové výši 1 200 Kč od celkových nákladů žalobce ve výši 8 619,10 Kč, odvolací soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 7 419,10 Kč.

Výrok I. o zastavení řízení co do částky 70 996,50 Kč zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 2 o. s. ř.)

Proti tomuto rozsudku **I z e** podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. a násl. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 (§ 238a o. s. ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 26. dubna 2017

JUDr. Daniela Benešová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Dvořáčková